

V Českých Budějovicích 6. 5. 2022

Milí přátelé,

zdravíme Vás již v měsíci, kdy všechno kole nás kvete, jak ostatně je v jeho názvu.

Přemýšleli jste někdy nad tím, kdy a díky komu se začal používat název květen? Vždyť tento měsíc označujeme také jako máj. Český název květen vytvořil spisovatel a překladatel Josef Jungmann v roce 1805, když překládal román Atala aneb láska dvou divochů na poušti od francouzského spisovatele Chateaubrianda. Do té doby se právě používal název máj, který ale jako jediné označení ze všech měsíců v roce neměl slovanský původ. V mnoha evropských jazycích je název měsíce (anglicky May, německy Mai, slovensky Máj) totiž odvozen od latinského Maius, což bylo pojmenování podle mytologické bohyně Maia, manželky boha Vulkána.

Měsíc květen hodně lidem připadá jako nejkrásnější měsíc v roce. Nejvíc asi proto, že jarní příroda je v plné síle a my jsme najednou víc plní energie a naděje. Musíme si však uvědomit, že se to v přírodě nevezme někde najednou, ale celou dobu ta životaschopná krása je schovaná v pupenech, v cibulkách, v koříncích, ve vajíčkách apod. Prostě ten život a s ním i naděje jsou celou zimu kolem nás, jen my to nejsme schopni vidět. Máte také rádi měsíc květen?

Kdo by nevěděl, že v naší zemi je měsíc květen věnovaný maminkám, tedy zvláště 2. neděle v květnu? V naší zemi se začal slavit tento den v roce 1923, a to zásluhou Alice Masarykové. V tento den dávají děti svým maminkám květiny nebo jiné dárky, většinou vlastnoručně vyrobené. Také ve škole učitelky nebo vychovatelky vyrábí s dětmi přáníčka a drobné dárečky z papíru apod. A většinou nechybí kytička a pořádná pusa. Letos je svátek matek již 8. května. V době, kdy se k vám dostal tento dopis, jste už možná prožili oslavu tohoto svátku. A pokud ne, nebuďte z toho smutní a zavzpomínejte si raději na svou maminku, či jinou blízkou osobu. Věřím, že pro většinu z vás jsou to milé

a jedny z nejšťastnějších vzpomínek. Vybaví se vám Vaše pocity, když jste se mohli stulit u maminky, nebo někoho jiného blízkého, a cítili jste blaho a bezpečí? Mezi další šťastné vzpomínky jistě patří i vzpomínky na chvíle, kdy jste drželi v rukou své narozené děti, neteře, synovce či později svá vnoučata.

Se svátkem matek se v naší republice pojí Týden pro rodinu. Možná někteří o tom slyšíte nebo čtete poprvé, přitom letos je to už 14. ročník s mottem Rodina – tým pro život. Určitě budete souhlasit s námi, že máloco kolem nás je tak nenahraditelné jako rodina. Pokládáme ji za poklad, za objekt zasluhující úctu, ocenění. Každý má v rodině své úkoly, povinnosti, nezastupitelné role. Kdo všechno patřil do Vaší rodiny? Vzpomenete si na nějaký výlet s rodinou, či na lumpárny, co jste se sourozenci nebo bratranci, sestřenicemi vyváděli? Neprožíváme bohužel ve svém životě jen pěkné chvíle, ale i mnoho bolestných. Možná i se slzami očí se Vám vybaví, co Vás smutného v životě potkalo. Ale naštěstí, tak jako je síla a nový život schován v zimní přírodě a na jaře se promění, tak i po těžkých chvílích přišly zase chvíle šťastnější. Co nebo spíš kdo Vám v životě dokázal dodat naději a sílu? Lidi, kteří věří v Ježíše, hledají pomoc a sílu u něho a modlí se k němu za sebe, za své blízké, za svou rodinu, za nemocné, nešťastné atd. A také se rádi modlí k jeho mamince Panně Marii, o které věří, že je maminkou i všech lidí, tedy každého z nás.

Nechme se povzbudit čtenářkou Katolického týdeníku Jarmilou.

Ve svém životě jsem vždy cítila, jak Boží láska pomáhá. I teď, když je mi 85 let a už jsem na vozíčku, vnímám, že láska je všude kolem. Opatruje mě dcera, syn také pomáhá. Když mně bylo 35 let, ovdověla jsem. Se dvěma malými dětmi to pro mě bylo těžké, musela jsem se o ně postarat. Zvládla jsem i drobné opravy okolo domu. Stále jsem ale cítila, že mi někdo pomáhá vše zvládat (také jsem se často v modlitbách obracela k Matičce Boží). Když se někdo nad tím podívoval, odpověděla jsem, že Bůh se stará. Děti dorostly, pravidelně jsme chodili do kostela, i když mě jeden známý zrazoval, že bychom neměli, aby se pak jednou děti dostaly na školu. Ale Bůh zase pomohl, vystudovaly obě.

Můj život pomalu končí, ale láska Boží je neustále se mnou i s mými blízkými.

S pozdravem a v myšlenkách i v modlitbě za Vás

Iva Hojková, vedoucí Diecézního centra pro seniory

& Otec Tomas van Zavrel

Příloha 1:

Znáte nějaké básničky pro maminky?

Můžete si připomenout známou a často recitovanou báseň od Jaroslava Seiferta.

První dopis mamince (Maminka)

Už vím, dám dopis na zrcadlo
či do košíčku na šití,
však žel dosud mě nenapadlo
co psát, jak dopis začít.

Maminko moje milovaná,
a v zubech konec násadky,
přemýšlím; stránka nenapsaná
čeká a čeká na řádky.

Přeji Ti dnes v den Tvého svátku
- ve slově Tvého velké T -
no vida, už mám druhou řádku
a pokračuji ve větě:

šťěstí - po t se píše ě -
a zdraví - a pak selhává
už nadobro má fantazie,
tak přízemní a kulhavá.

A trhám papír, muchlaje ho
- maminka stojí nad válem
a chystá něco voňavého -
tu v odhodlání zoufalém

přibíhám k ní, tiskne mě k sobě,
očima mlčky ptá se mě.
Pak zamoučněné ruce obě
zvedly mě rychle ze země.

Příloha 2: A zde něco pro zasmání.

☺ „Jaroušku, přines mi, prosím tě, můj nový klobouk,“ povídá tatínek synkovi.

„Ale tati, jdi dnes raději bez klobouku.“

„Proč?“

„My si za chvíli s Pepíkem budeme hrát na hasiče a už v něm máme vodu.“

☺ „Máničko, kde máš ten nový fotoaparát?“

„Ztratila jsem ho, bábinko.“

„Ztratila?!“

„Ano, ale neboj se, on se zase najde. V návodu je napsáno, že má vbudovaný hledáček.“

☺ Hurvínek se ptá: „Paní učitelko, proč se mým zubům říká mléčné?“

„Protože piješ hodně mléka.“

Hurvínek se rozzáří a odtuší: „Takže taťulda má pivní zuby.“

☺ Spejbl vyčítá Hurvínkovi:

„Teda Hurvajs, to od tebe bylo ošklivé! Mánička ti upekla bábovku a ty jsi jí rozbil okno kamenem!“ Hurvínek si jen odkašle: „To nebyl kámen. To byla ta bábovka.“

☺ Hurvínek se vychloubá Spejblovi: „A taťuldo, dneska jsem se jako jediný ve třídě hlásil!“

Spejbl: „No to je skvělé a na co se paní učitelka ptala?“

Hurvínek: „Kdo nemá domácí úkol.“

☺ Paní učitelka vyvolá Pepíčka:

„Pepíčku, pojd' k tabuli a vyznač nám bod ve středu kružnice.“

Pepíček přijde k tabuli, ale žádný bod nevyznačí.

Paní učitelka řekne:

„Pepíčku, proč si ten bod nevyznačil?“

A Pepíček odpoví:

„Ale dneska je pondělí.“

☺ Kája: „Byl si někdy v Prčicích?“

Adam: „Jo, při písemce z matiky.“